

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirlik24.net
mucadelebirlik@gmail.com
t.me/mucadelebirlik
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucadelebirlik

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

04 Şubat 2026 S.97

2 Çürümeye Karşı Sosyализm

Ne Hollywood'un akıllara durgunluk veren distopik vahşet yapımları, ne korku hikayeleri ve romanları... Emperyalist kapitalist dünyanın yarattığı vahşi gerçeklik hepsini gölgede bıraktı! Şimdilerde dünyanın her yerinde tel tel dökülüyor bu çürümüş kapitalist dünya. Bizde de böyle, emperyalist merkezlerde de...

Devamı 2. sayfada...

2 ABD Saldırganlığı

4 Ayaklanmanın Görünmeyen Yüzü

6 Migros Eylemi Yayılarak Büyüyor

9 Küresel Kapitalist Krizde "Doktor Ne İstersen Ye Dedi" Dönemi -3

12 Saldırının 1. Ayında Venezuela ile Dayanışma

Çürümeye Karşı Sosyalizm

Manşet

Ne Hollywood'un akıllara durgunluk veren distopik vahşet yapımları, ne korku hikayeleri ve romanları... Emperyalist kapitalist dünyanın yarattığı vahşi gerçeklik hepsini gölgede bıraktı!

Şimdilerde dünyanın her yerinde tel tel dökülüyor bu çürümüş kapitalist dünya. Bizde de böyle, emperyalist merkezlerde de... "En demokratik" ülkelerde de böyle, gerici diktatörlüklerde de. Meşruti monarşi veya cumhuriyet fark etmez. Bütün kapitalist ülkeler nasibini alıyor bu korkunç yozlaşmadan, çürümeden.

Kötü ünlü **Epstein dosyasında** ortalığa saçılan son belgeler, emperyalist mali sermayenin, bütün dünyadaki burjuva sınıfların, onların "yönetici elitler"inin nasıl korkunç yaratıklar olduğunu tüm dünyaya bir kez daha gösterdi. **Tarifi imkansız bir vahşet!** Tahammül edilmesi imkansız bir yozlaşma ve çürüme! Sade bile böylesini tahayyül edememişti!

Sermaye dünyaya "kan ve irin" içinden geldi. Genetik kodu bu. Doğuşu böyle olan bir "toplumsal ilişki"nin yarattığı toplumsal düzen, kan, acı ve gözyaşı, her sağlıklı bünyeyi kusturacak bir çürümüşlük dolu oldu.

Boğazına kadar pisliğe batmış, bütün hücreleriyle çürümüş bir sınıfın yarattığı dünya bu. Dünyanın "**en tepesindekiler**", sözcüğün mecazi anlamında değil, gerçek anlamda insan eti yiyen kana susamış varlıklar. Bunlar **Epstein denen caninin adasına özgü sapıklıklar da değil**. Bütün yerküreyi bir ağ olarak saran, bütün kıtalardan çocukları, kadınları, insanları çekip vahşet çukuruna atan, insan ve organ kaçakçılığından "yüksek siyasete" uzanan kirli ilişkilerle bezeli bir dünya var karşımızda.

Her "dünya" imgesinde kendi gerçekliğini yansıtır. Burjuva dünya, geleceği hep karanlık, vahşi, "insan insanın kurdudur" sözüyle örtüşen tarzda tasarlar. Bütün "sanat" eserlerinde bunu aşılarda insanlara. Boşuna değil bu. **Kendi geleceği olmayan bir sınıf, tarihi kendisiyle başlattığı için, o tarihi kendisiyle birlikte bitirmek ister**. Bu yüzdendir ki burjuva dünyanın, burjuva sanatın, burjuva gelecek tasarımcılarının insanlığa verebileceği hiçbir aydınlık, mutlu, umutlu yarınlara yoktur. Sözcüğün felsefi anlamında var olmayanın imgede var olabilmesi mümkün değil.

Burjuvazinin yarattığı dünya çoktan öldü. Uygarlıkları çoktan tüketti ömrünü. Artık var değil o. Ortada ölü bir beden var. Bir ceset! Çürüyor. Ve bu ceset artık bütün insanlığı tehdit eden, kötürüm bırakan hastalıklar yaratıyor. Dayanılmaz bir koku, korunması mümkün olmayan mikroplar yayıyor etrafa. İnsanlık artık bu cesedi kireç kuyularına gömmek zorunda!

Nereye bakarsak bakalım, yaşamın devam edebilmesi için toplumsal devrim kendini dayatıyor. Yerküremizde hayatın tek umudu sosyalizm. Rosa yüz yıl öncesinden hepimize haykırıyor: **Ya sosyalizm, ya barbarlık!**

ABD Saldırganlığı

Editör

George Floyd'un katledilmesinin tetiklediği "Black Lives Matter" ayaklanmalarını herkes hatırlar. Bu ayaklanmaları sayısız grev ve gösteri izledi. Şimdi ise, Minnesota ayaklanmaları düzeni sarsıyor ve ABD'yi bir kez daha iç savaşın yeni bir dalgasıyla karşı karşıya bırakıyor.

Haftalardır bütün dünya "ABD İran'ı vuracak mı" diye merak ve endişe içinde bekliyor. ABD emperyalizminin sınırsız saldırganlığını ve sıradan bir hayduttan farkı kalmadığını artık herkes görüyor ve kabul ediyor.

Daha dün **Venezuela**'ya düzenlenen alçak bir saldırıyla Venezuela Cumhurbaşkanı Maduro ve eşi tutsak edilip ABD'ye kaçırıldı. Arkasından ABD başkanı Trump, **Grönland**'ı istediğini ve şu ya da bu yolla mutlaka alacağını, kendi topraklarına katacağını ilan etti ve **Kanada**'yı kendi eyaleti yapacağını açıkladı. Elbette **Küba**'yı unutmuş değillerdi ve asıl hedefleri oydu. Sözü kısası ABD, özellikle Trump dönemiyle birlikte, dizginlenmemiş bir saldırganlık içine girdi.

ABD emperyalizminin saldırgan olmadığı, herhangi bir ülkeyle savaşmadığı yıl, hatta ay var mı diye sorulabilir. Evet, Kızıl Ordu'nun faşizmi ezmesiyle sonuçlanan 2. Emperyalist Dünya Savaşından bu yana, **savaşı geçirdiği gün bile yok**. Bu bir olgu. Yine de, saldırganlıkta günümüz kadar pervasızlaştığı bir dönem yok ya da daha ihtiyatlı konuşmak gerekirse, zor bulunabilir.

Bu saldırganlığı Trump'ın karakteri, öngörülmezliği, aç gözlülüğü vb. ile açıklamaya meyilli çok sayıda kişi, çevre, parti var. **ABD'nin sınırsız, dizginlenmemiş saldırganlığında kişilerin rolü olsa da, bir emperyalist devletin dış politikasını kişilerin özellikleriyle açıklamak, son derece sığ bir yaklaşımdır**. Bu tür düşünce/analiz yöntemleri bilimsel değil ve ancak gerçeğin bir yanını, üstelik önemli olmayan yanını açıklar.

Doğru yöntem, bir emperyalist devletin ya da emperyalist devletler grubunun saldırgan dış politikalarını çağın genel koşullarıyla açıklamaktır. ABD emperyalizminin şimdi tanık olduğumuz, Venezuela'dan İran'a, Küba'dan Grönland'a kadar, dünyanın her tarafına yayılmış saldırganlığının doğru bilimsel açıklaması çağımızın genel koşullarının temel alınmasıyla yapılabilir.

Büyük Ekim Devrimi'yle başlayan emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağı derinleşerek, günü-

müzde toplumsal devrimler çağına evrilmiştir. Bu çağda emperyalist kapitalist sistem, varlığını artık sürdüremeyecek noktaya gelmiş, dünya işçi sınıfı ve ezilen, sömürülen emekçi halkları dünyanın her tarafında ayaklanmalarla, devrim girişimleriyle yüzyılımızı "ayaklanmalar ve toplumsal devrimler yüzyılı"na çevirmişlerdir.

ABD öncülüğündeki emperyalist devletler, dünya işçi sınıfının ve emekçi, ezilen halklarının emperyalizme ve kapitalizme bu saldırısını **küresel bir iç savaşla** karşıladılar. Çeyrek asırdır süren küresel iç savaş kazanma amacı, emperyalist devletlerin tüm politikalarına damgasını vurdu.

Çağımızın bu genel koşulları, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin **sınırsız, hiçbir kural tanımayan, dizginlenmemiş saldırganlığının** temelidir. Dolayısıyla bu saldırganlık, günümüzde bir rastlantı, bir istisna, kişilerin ya da partilerin tutumundan doğan, genel ve tipik olandan bir sapma değil; emperyalist kapitalist sistemin hayatta kalma refleksinin sonucudur.

Bugün İran'a, yarın Küba'ya, öbür gün önceden öngöremediğimiz bir ülkeye yapılabilecek saldırının temelinde işte bu nedenler yatıyor. Görüldüğü gibi ABD emperyalizmi, bu saldırgan dış politikasını güçlü bir konumda olduğu için değil, aksine, **hayatta ve ayakta kalma çabasının bir parçası olarak** hayata geçirmeye çalışıyor.

Genel olarak emperyalist devletler, özel olarak ABD emperyalizmi sadece kendi toprakları dışındaki dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları tarafından değil, bizzat kendi topraklarında "kendini" işçi sınıfları ve emekçi halkları tarafından da bir iç savaş ve toplumsal devrim tehdidiyle karşı karşıya bırakılıyorlar. ABD emperyalizmi, her birkaç yılda bir tekrarlanan iç savaş dalgalarıyla karşı karşıya.

Bundan yaklaşık altı yıl önce, Joe Biden'ın Hazine Bakanı olarak seçtiği Janet Yellen "**Tarihi bir krizin içerisindeyiz**" diyerek, bu tekrarlanan iç savaş dalgalarını haber veriyordu. George Floyd'un katledilmesinin tetiklediği "Black Lives Matter" ayaklanmalarını herkes hatırlar. Bu ayaklanmaları sayısız grev ve gösteri izledi. Şimdi ise, Minnesota ayaklanmaları düzeni sarsıyor ve ABD'yi bir kez daha iç savaşın yeni bir dalgasıyla karşı karşıya bırakıyor.

Durumun ciddiyetinin anlaşılması için şu haberi aktarmak yerinde olacak:

"Arizona Başsavcısı Kris Mayes geçen hafta, aktivistlerin kendilerini tehlikede hissettikleri takdirde ICE ajan-

larına ateş etmelerinin haklı gerekçesi olabileceğini belirtirken, New Hampshire'daki bir Episkopal piskopos da din adamlarına 'vasiyetnamelerini yazmalarını' ve 'yeni bir şehitlik çağına' hazırlanmalarını söyleyerek tartışmalara yol açtı." Elon Musk ise, "İç Savaş 2.0'nin halihazırda başladığını kabul etmenin zamanı geldi" diyerek, varlığının kabulü gecikmiş bir olgunun altını çizmiş oldu.

Emperyalist kapitalist sistem ve bununla birlikte ABD emperyalizmi **dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının yıllara yayılan ayaklanmaları sonucu, bir çöküş, hegemonyalarını yitirme durumuyla karşı karşıya**lar. Kısaca, emperyalist hegemonya çöküyor. Bu çöküş, emperyalizmi, her yerde, kendini savunmak ve elde olanı korumak için sınırsız ve kurlsız bir saldırganlığa itiyor.

Dış politika, iç politikanın kaçınılmaz devamıdır. ABD emperyalizmi -ve diğer emperyalist devletler ABD'den geri kalmamak koşuluyla- küresel bir iç savaşın içindeler. ABD ve diğer em-

peryalist devletlerin bir istisna olarak değil, bir kural olarak her yerde faşist hareketleri desteklemeleri, kendi topraklarında demokrasinin geri kalan kırıntılarını dahi ortadan kaldırma eğilimleri çağımızın bu koşullarının ürünü olarak kabul edilmeli.

ABD bugün İran'a, yarın Küba'ya, öbür gün Grönland ya da şimdiden ön göremeyeceğimiz bir başka ülkeye saldıracak mı? Bu sorunun yanıtı, Trump'ın "öngörülemez" kişiliğine, "ahmak" ya da "hödük" olmasına bakılarak yanıtlanamaz. Bunu en başta ABD içindeki sınıf savaşı; dünya burjuvazisi ile dünya proletaryası ve emekçi halkları arasında iç savaş biçiminde süren sınıf savaşı ve en nihayetinde ABD içinde farklı tekel ve emperyalist mali sermaye gruplarının izleyecekleri politika belirleyecek.

Ama şu kesin: Tarihsel varoluş koşulları ortadan kalkmış bir toplumsal sistemi hiçbir zor ilanihaye ayakta tutamaz. Toplumsal devrimlerle komünizme geçiş çağı gelip kapıya dayanmıştır.

Ayaklanmanın Görünmeyen Yüzü

Gaye Başar

Bu, sektörel bir işçi ayaklanmasıdır. Önce Migros Depo işçileriyle başlayan sonra A101 ve BİM depolarına kendiliğinden başlayıp kendiliğinden yayılan bir işçi ayaklanması.

Depo eylemleri etki gücü artarak ve yayılarak devam ediyor.

Eylemlere ilk günden itibaren yakından bakıp işçilerle konuşma, onlarla alanlarda, eylemlerde birlikte olma fırsatı bulduk. Şu an gelişmekte olana gözlerimizi çevirip tek tek ele alırsak;

1) **Bu, sektörel bir işçi ayaklanmasıdır. Önce Migros Depo işçileriyle başlayan sonra A101 ve BİM depolarına kendiliğinden başlayıp kendiliğinden yayılan bir işçi ayaklanması.** İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır, Ankara, Van, Erzurum, Bursa gibi büyük şehirleri etkileyen yirmi civarında büyük depoyu kapsayan, yaklaşık beş bin işçinin katıldığı büyüme potansiyeli yüksek bir eylemler zinciri bu.

Depolarda çalışan işçiler genellikle "vasıfsız iş gücü" olarak tabir edilen ve çoğunluğu Kürt ve yoksul emekçilerden oluşan bir kesim. İş bulamayan beyaz yakalılar ve zaman zaman öğrenciler -bu depolara kolayca girilebildiği için- iş buluncaya kadar buralarda yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Yoksul emekçilerin birbiriyle buluştuğu muazzam bir kaynaşmaya tanık oluyoruz.

Birbirleri arasında hızla haberleşerek, çeşitli sosyal medya ve telefon uygulamalarından gruplar oluştura-

rak bağlanmış bu işçiler, belirli bir kurum ya da sendika tarafından kontrol edilemediği gibi, aynı gün içinde sendika değiştiriyorlar. Farklı iş kollarında farklı taşeron firmalar var. Sonuçta birçok sendikanın iş koluna giren, sendikalaşma açısından karışık bir işçi kitlesi. Yer yer komiteler denilebilecek ortaklaşmalar gözlemleniyor, ama genellikle her gidenin kolayca sirayet edebildiği dağınıklık hakim. Her düşünce ve eğilimden işçi aynı hedef etrafında ortak eyleme geçmiş ama eylem sırasında farklı yönlere çekilebiliyorlar.

2) **Eyleme tüm işçiler katılmadı ama eylem başlayıp bantlardan iş bırakanlar olunca çark kırılıyor. İçeridekiler de çalışamaz hale geliyorlar.** Başta Migros ciddi bir tedarik sorunu yaşıyor. Birçok markete günlerce mal gitmiyor. Eylem yapılan yerlerde, özellikle "tazeler" dedikleri ürünlerde, sistem tamamen felç oluyor.

Ülkemizin Avrupa sermayedarları açısından bir lojistik üssü olarak planlandığı sürekli vurgulanıyor. Bu eylemler bize, kapitalist sistemde lojistiğin ne kadar stratejik bir yere sahip olduğunu gösterdi. Önümüzdeki günlerde lojistik alanı, dikkat çekici eylemleri karşımıza çıkaracaktır.

3) **Eylemin başlangıç itirazı yıl-**

başında yapılan %28 zam. İşçiler bu zammı yetersiz bularak eyleme geçtiklerinde %27 vergi dilimine de itiraz ediyorlar, banka promosyonlarının da yatmasını istiyorlar. **Tamamen ekonomik taleplerde ortaklaşan işçiler içerideki insanlık dışı çalışma koşullarından ve mobbingden kaynaklı şikayetlerini de yükseltiyorlar.** Migros yönetimi "kadroya geçirilme" teklifiyle tüm talepleri boşa düşürmeyi planlıyor.

Bugüne kadar birçok taşeron şirket aracılığıyla işçi alan Migros, ayaklanmanın önüne geçebilmek için en önemli kozunu öne sürdü. Tabii ki eylem bir anda dalgalandı. Bu dalgalanmayı ve geri çekilmeyi fark eden Migros patronları, kimini kadroya aldıkları işçileri işten atmaya başladılar. İşten atılanlar kapı önlerinde eyleme başlıyor, kimileri kadroya alındıktan sonra geriye çekiliyor ve kimileri de kadroya alınmayı, Migros patronlarının seçtikleri Migros ana firmanın bağlı olduğu torba iş kolundan Tez Koop İş Sendikasıyla TİS yapmayı bekliyorlar. Hiçbir şey kazanmasa bile, kadro kazanımıyla bu ayaklanma, bir kez daha taşerona karşı mücadelenin nasıl yürütüleceğinin örneğini de ortaya çıkarıyor.

4) **Eylemin görünen öncüsü, sosyal medya kullanımını en iyi**

yapanlar oldu. Sosyal medya kullanıcısı birçok devrimci kesim de, alan bilgisi eksikliğinden olsa gerek, bu algıya hızla kendisini kaptırdı. Bu kesimler sosyal medya yoluyla öncülüğü kabul etmekle birlikte, eylemlerin gidişatına da içine düşülen dağınıklığa da sınırlı bir kesimde "kabul etmeyeceğiz" tutumu dışında bir etkide bulunamadılar.

Tüm sosyal reformistler klavyelere yüklendi. "Bizim eylemimiz" açıklamaları her yeri sardı. Öncü olduğunu iddia edenin ayaklanmayı sahiplenmesinin getirdiği yüksek sorumluluk, propagandanın gölgesinde kaldı. Sosyal medya sürekli görsel materyal istiyor, istediği de veriliyor! Bu kadar dağınık ve parçalı bir ayaklanmayı sonuna kadar götürmeye, ne yazık ki hiçbir siyasal özne tek başına hazır değil, ama güçleri birleştirmenin koşulları da sorumsuzca günlük çıkarlara harcanıyor. Bu konu daha çok tartışılacaktır.

5) Eylemin görünmeyen ve asıl öncüleri ise eylem boyunca riski üstlenen, emek veren doğal işçi öncüleriydi. Bir bakıyorsunuz birisi telefonuna yazdığı açıklamayı basın açıklaması niyetine okuyor. Bir bakıyorsunuz birisi bir hareketle işçileri kendi etrafına topluyor. Yapay zeka afişleri, eylem alanı görüntüleri her yerde. Yüzlerce doğal işçi öncüsünden bazılarının daha önce eylem deneyimlerinin olması ve bazılarının da politik aidiyetinin olması, son derece normal. İçeriden baktığınızda

eylemin illerde ve iller arasında ana gövdesinin şaşılacak düzeyde, farklı biçimlerde, içten içe örgütlenmiş olduğunu görüyorsunuz. Yine, ne yazık ki bu öncülere ve örgütlenmelere hiçbir çevre yeterince temas edemedi. Dahası, çok az kesim bu görünmeyen öncülerin gücü ve etkisiyle ilgilendi. Eylemlerle ilgilenmenin dışında bu devasa kitleyi örgütlemek için güçleri birleştirme üzerine neredeyse hiç kafa yorulmadı.

6) Yılın ilk ayında işçi sınıfı dev gövdesiyle ortaya çıktı. Bu gövde, aynı zamanda açlık sınırının altında yaşayan milyonları temsil ediyor. Depo işçileri ortalama 30 bin lira maaşla hayatta kalmaya çalışıyorlar. Asgari ücretin asgari hayatta kalmadan ibaret kaldığı, emekli maaşının bir an önce ölmekten başka bir seçenek bırakmadığı bir sefalet dayatması bu. Depo işçileri, ortalama yirmili otuzlu yaşlarındaki genç işçiler. Üretilen zenginliğin farkındalar ve bu zenginliği istiyor olmanın haklılığını taşıyorlar. Bu ayaklanma bu sene karşımıza nelerin çıkacağına ön belirtisi oldu.

7) Eylemlerin bunca önemine rağmen görüntüde sahiplenilen bir kesim dışında devrimci, demokrat çevrelerde yeterince ilgi görmediğini de belirtmek gerekir. İşçilerin irili ufaklı her yerde eylemde olduğu bir dönemde daha baskın gündemlerin gölgesinde kaldı. Birçok kesim eylemleri sosyal medyadan izleyerek haber yaptı. Bunu da daha çok tartış-

mamız gerekecek gibi görünüyor.

Ayaklanma devam ediyor. Başka depoları da saracağa benziyor. Tedarik zincirinin kırılması başka sektörleri de etkileyecektir.

İçinde kalmaya devam edeceğiz.

Depo işçileri ortalama 30 bin lira maaşla hayatta kalmaya çalışıyorlar. Asgari ücretin asgari hayatta kalmadan ibaret kaldığı, emekli maaşının bir an önce ölmekten başka bir seçenek bırakmadığı bir sefalet dayatması bu. Depo işçileri, ortalama yirmili otuzlu yaşlarındaki genç işçiler. Üretilen zenginliğin farkındalar ve bu zenginliği istiyor olmanın haklılığını taşıyorlar. Bu ayaklanma bu sene karşımıza nelerin çıkacağına ön belirtisi oldu.

Migros Eylemi Yayılarak Büyüyor

Migros depolarında 23 Ocak günü İstanbul, Adana, İzmir, Tekirdağ'da başlayan iş bırakma eylemi, depo depo şehir şehir yayılarak devam ediyor.

5 bini aşkın Migros Depo işçisinin eylemi 15 ilde iş bırakma ve iş yavaşlatma olarak devam ederken birçok Migros mağazasında kasa kilitleme ve boykot çağrılarıyla güçlenerek devam ediyor. Migros Depo işçilerinin eylemi A101, BİM, Şok depolarına da iş yavaşlatma eylemine de öncülük etmiş oldu.

Boykot Büyüyor

*29 Ocak günü İstanbul'da işçilerle ilk dayanışma eylemi Emekçi Kadınlar'dan geldi. EKA'lı kadınlar Şişli'deki Migros mağazasında kasa önünde eylem yaparak alışveriş yapan insanları depo işçilerinin mücadelesine destek olmaya davet etti.

*Aynı gün akşam saatlerinde Öğretmen Sendikası, İnşaat İş, Dev Tekstil, TOMİS ve TSS-İŞ sendikalarından işçiler Migros Kadıköy Çarşı mağazasında kasa kilitleme eylemi gerçekleştirdi, işçilerin eylemi kazanımla sonuçlanıncaya kadar Migros marketlerini boykot etme çağrısı yaptı ve müşteriler ürünleri bırakarak mağazadan çıktı.

*İzmir'de de Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği, Konak Migros mağazasında eylem yaparak boykot çağrısında bulundu.

*Van'da da BİM Depo işçileri iş yavaşlatma eylemine başladıklarını duyurarak, Migros depo işçilerini selamladı. DGD-SEN yaptığı açıklamada Migros depo işçilerinin taleplerini duyurarak, Migros depo işçilerinin koşullarında çalışmakta olan ve %28 zam dayatılan tüm Migros, A101, Şok gibi zincir mağazaların depo işçilerine de birlik olmaları ve bu mücadeleyi birlikte kazanmaları çağrısı yaptı.

Esenyurt'ta

İşçilere Saldırı

İş bırakma eyleminin 8. günü olan 30 Ocak günü, İstanbul Esenyurt deposunu ablukaya alan çevik kuvvet polisleri, işçileri darp ederek depolardan atmaya çalışınca işçiler tepki gösterdi.

İşten çıkarılmadıklarını, halen Migros depo işçisi olduklarını ve amirlerin işçileri almamasının hukuksuz olduğunu söyleyen işçilerden bir kısmı polis saldırısında yaralandı.

Akşam vardiyasına gelen işçilerin ise kurulan polis barikadı ile içeri girmesi engellendi. Dışarıdaki işçiler uzun süre içerideki arkadaşlarıyla birlikte sloganlarla atarak halaylar çekerek, işgale dönüşen eyleme destek verdi.

Şekerpınar'da İşçiler Rehin Alındı

Şekerpınar deposunda çalışan işçilerin vardiya değişimi sırasında, depo içinden depo önüne çıkmaları amirler tarafından engellendi. İşçilerden bazıları odalara kilitlendi. Vardiyası bitmesine rağmen çıkışları engellenen işçiler, "Migros, depo işçilerini rehin aldı" sloganı atarak tepki gösterdi.

Vardiya değişimi için Şekerpınar deposuna gelen işçiler de içeri alınmadı. İşçiler, sigorta çıkışları yapılmasına ve çalışıyor görünmelerine rağmen, Şekerpınar deposuna girişlerinin engellenmesine "Sigorta çıkışımız yapılmadığı halde depoya alınmadığımız yetmiyormuş gibi eşyalarımızı almamız için bile içeri girişimiz engelleniyor" diyerek tepki gösterdi.

Patronun Villası Önünde

İş bırakma eyleminin 9. gününde olan Depo işçileri, 6 talepleri için Migros patronu Tuncay Özilhan'ın Beykoz'da bulunan villası önüne gitti. Patron Özilhan'ın villası ve çevresi sa-

atler öncesinden çevik kuvvet polisleri tarafından ablukaya alınmıştı.

İşçiler, konuşmaları devam ederken çevik kuvvet ekipleri tarafından kalkanlarla ablukaya alınmaya başlandı. Eylemi takip eden basın emekçileri ise zorla kalkanlarla itilerek alanın dışına çıkarıldı, işçiler tek tek ters kelepçe işkencesiyle gözaltına alındı. İşçiler bu duruma yuhalayarak ve sloganlar atarak tepki gösterdi.

Gözaltına alınan yüzden fazla işçi ve DGD-SEN yöneticisi, Vatan Emniyet Müdürlüğü'nden geç saatlerde serbest bırakıldılar.

Sağanak Altında İşçilere Çadır Kurmak Yasak!

2 Şubat günü eylemlerinin 11. gününde olan ve depoya girmeleri engellenen Migros depo işçileri sağanak yağmur altında beklerken çadır kurmak istedi ancak işçileri abluka altında tutan polis buna izin vermedi.

"Trafik kapanır", "eylem yapmak yasaya aykırı" gibi gerekçelerle çadır kurmaları engellenen işçilerin, polisin ablukasındaki sıkışık bir alanda eylemi sürdürmeleri dayatılıyor.

DGD-SEN Örgütlenme Uzmanı Azad Erdoğ, "Biz direncimizi kırmaya çağız!" diyerek diğer günler de geleceklerini ve eylemi sürdüreceklerini belirterek kamuoyuna "Bütün Migros'ları direniş alanına çevirin!" diyerek çağrı yaptı.

Bu Raflar Bizim Sayemizde Boş

Günlerdir eylemde olan Migros depo işçilerine destek olmak için 29 Ocak günü TSS-İŞ, Öğretmen Sendikası, İnşaat İş, Dev Tekstil sendikalarının yönetici ve temsilcileri Kadıköy'de bulunan Migros mağazasında bir kasa kilitleme eylemi ile mağaza kapısında açıklama yaptık.

İşçi arkadaşlarla ikiye bölünüp, doldurduğumuz market arabalarını kasalarda bıraktık. Ajitasyon ve sloganlarla Migros'tan ve AVM'den çıktık.

Orada şunu gözlemledim; depo işçileri oraya gelen ya da gelmeyen malların kendi emekleri olduğunu biliyorlardı. Boş rafları görünce, "Bizim sayemizde bunlar boş, fiyatlar bizden dolayı düştü, beter olsunlar" diyorlardı. Sonra, market arabalarını gönüllüleri doldurdular. Gülerken, eğlenerek fiyatlara bakarak tüm marketi gezdiler. Kasalara bırakıp çıktıklarında da "Biz bu arabaları bu şekilde dolduramayız normalde" dediler. Kendi emeklerine

yabancılaşmanın en somut açıklamasıydı bu.

Marketten, AVM'den çıkarken sanki oraları yıkacakmış gibi bir kuvvetle sloganları atıyorlardı. Çıkışta, yaptıkları eylemle, birlikte hareket etmekten ne kadar mutlu ne kadar onurlu olduklarını gördüm ve yaşadım. Daha önce de market eylemi yapmıştım ama emeğin asıl sahipleriyle yapmak daha öğretici, daha güzel oldu benim için.

İlk günden bugüne onların yanındayım. Beni ve onlara desteğe gelen herkesi çekincesizce içlerine almalara tanık olmak bana da cesaret ve umut verdi. İşçi arkadaşlarla iş yerlerinin önüne döndük ve semaverimizde çayımızı demledik. Market eylemini birbirimize anlatıp gülüştük.

Yarın yeniden burada olacağım

Mücadele Birliği Okuru
Bir Eğitim Emekçisi

Kimlik Dayatmasına Karşı Açlık Grevi

Zindanlarda baskılar, dayatmalar devam ediyor. "Kimlik dayatması" nedeniyle tüm hakları kısıtlanan Zuhal Sürücü, 30 Ocak günü açlık grevine başladı.

Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nde kalan Zuhal Sürücü, idarenin alması için dayattığı "cezaevi kimliği"ni kabul etmediği için avukat görüşüne, ziyaretçi görüşüne ve hastaneye çıkamıyor. Bu durumu protesto etmek için Zuhal Sürücü 1 haftalık açlık grevine başlarken, başka bir koğuştaki 2 devrimci kadın tutsak da süresiz açlık grevine başladığını duyurdu.

Koğuştan her dışarı çıkışta (avukat görüşü, ziyaretçi görüşü,

revir, kargo vb.) yanında kimliğini taşımayan tutsakların koğuştan dışarı çıkışı, idarece fiili olarak engelleniyordu.

Kimlik dayatmasını kabul etmeyen Zuhal Sürücü, bir süredir koğuştan dışarı çıkamıyor. Gerekli yerlere (savcılık, idare, baro, meclis) başvuru yapılmasına rağmen bir sonuç alınamadı. Cezaevi idaresi, tutsakların kanundan doğan sağlığa erişim hakkı, posta hakkı, ziyaretçi ve avukat görüş hakkı gibi haklarını bu bahane ile engelliyor. Bu dayatmayı kabul etmeyen tutsakların haklarını, idare fiili olarak gasp ediyor.

Unutmak Yok! Affetmek Yok! Helalleşmek Yok!

6 Şubat depreminin üzerinden üç yıl geçti. Ama Antakya'da hala hiçbir şey değişmedi...

Bizleri enkaz altında bırakanlardan, sağlık, eğitim, ulaşım gibi birçok temel haktan yoksun bırakanlardan, topraklarımızı kamulaştıranlardan hesap sormak için alanlardayız!
Ma Rihna Nihna Hon!

ONUR KOPRAN ÖLÜMSÜZDÜR!

Deprem'in 3. Yılında depremde kaybettiğimiz Onur Kopran yoldaşımızı mezarı başında anıyoruz !

Bu toprağa
iki şey yazıldı.
Onur ve Kavgası

8 Şubat Pazar

14.00

Antakya Asri
Mezarlığı, 6 Nolu Kapı

MÜCADELE BİRLİĞİ

Emekliler İnsanca Yaşamak İstiyor

yandaş müteahhitlerin milyarlariyla, kamu ihaleleriyle, faiz rantıyla, kur korumalı soygunla neden artmadı? Orada 'enflasyon' demeyenler, konu emekliye gelince birden 'ekonomist' kesiliyor" diyerek iktidarın sermayeye rant sağlayan politikalarına işaret etti.

Enflasyon bahanesiyle emekliyi açlığa mahkûm edenlerin derdinin ekonomi değil, iktidarını korumak olduğunu belirten Yıldız "Müsait zaman yok! Emeklinin sabrı bitti! Müsait zaman yok! Bu sefalet düzeni bitecek! Bu ülkenin emeklileri susmayacak! Bu ülkenin emeklileri diz çökmeyecek! Bu ülkenin emeklileri kaderine razı olmayacak" diyerek taleplerini şöyle dile getirdi:

1. **Emeklilerin insanca yaşaması için tüm emeklilere derhal SEY-YANEN 20.000TL zam yapılmalıdır**
2. **Aylıklarımız açlık sınırının altında tutulamaz, "müsait zaman" masallarıyla oyalanamayız**
3. **Emeklilerin sendikal hakları tanınsın; kapatma tehditleri kaldırılmalı**
4. **Emeklilerin sendikal örgütlenme hakkı derhal ve koşulsuz biçimde tanınmalıdır**
5. **Sendikamıza yönelik kapatma tehditleri, hukuki baskılar ve yıldırma politikaları son bulmalıdır**
6. **Sendikal faaliyetlerimizi engellemeye dönük tüm idari ve yargısal girişimler geri çekilmeli; emeklilerin demokratik ve meşru mücadele hakkı güvence altına alınmalıdır**

İnsanca yaşam ve onurlu gelecek mücadelesini sendikal örgütlülükle büyötmeye devam edeceklerini vurgulayan Tüm Emeklilerin Sendikası üyeleri taleplerini dile getiren sloganlarla eylemi sonlandırdı.

Tüm Emeklilerin Sendikası, ülke genelinde birçok şehirde İstanbul'da ise üç ayrı ilçede emeklilere dayatılan sefalete karşı, emeklilerin insanca yaşayacakları maaş ve acilen seyyanen zam yapılması talebiyle 29 Ocak günü meydanlarda eylemdeydi.

İstanbul'da, Anadolu yakasında ise Tüm Emeklilerin Sendikası üyeleri Marmaray Söğötlüleşme Durağı önünde bir araya gelerek seslerini yükseltti.

Siyasi parti temsilcileri ve demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin de destek verdiği açıklamada iktidarın emeklileri birer yük olarak gördüğü belirtilerek, emekçilerin yıllarca çalışıp ürün ve hizmet üretmiş olmalarına rağmen bugün bu ürün ve hizmetlerden yararlanamadıkları vurgulandı.

Eylem devam ederken "Bundan 25 yıl önce emekliler kuyruklarda ölüyordu, sizin şimdi şükretmeniz lazım" diye bağırarak bir kişinin provokasyonuna emekliler yuhalayarak "AKP Mezara Halk İktidara!" sloganıyla yanıt verdi. Şahıs, bu tepki üzerine hızla uzaklaşmak zorunda kaldı.

Tüm Emeklilerin Sendikası adına

basın açıklamasını Kadıköy Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Hüseyin Yıldız okudu ve milyonlarca emeklinin; kira, fatura, pazar, ilaç arasında ezilirken; iktidarın emekliyi görmezden gelerek, taleplerini bastırmaya itirazını ise polis-le, yargıyla, baskıyla susturmaya çalıştığını vurguladı.

Emekliyi aç bırakan, 'gariban' diyerek, "şükredin" diyerek, "müsait zaman" diyerek emeklileri küçümseyen, aşağılayan, hakaret eden bir dil kullanan iktidarın aslında "Sefaletle razı olun, susun, itiraz etmeyin!" dediğini ifade eden Yıldız "Bu ülkenin emeklileri sadaka topluluğu değildir! Bu ülkenin emeklileri, bu düzenin kölesi değildir! Bu ülkenin emeklileri, sarayın kapısında bekleyen kullar değildir!" diyerek emeklilerin isyanını dile getirdi.

"Emekli aylığı yükselirse enflasyon artar" propagandasıyla halkın korkutulmak istendiğini belirten Yıldız "Enflasyonu emekli yaratmadı! Enflasyonu rant, soygun, kur oyunları, vergi adaletsizliği, ithalat bağımlılığı, faiz düzeni yarattı! Emeklinin cebine giren üç kuruşla enflasyon artıyorsa; Sarayın israfıyla,

"Siyasi Kırım Operasyonlarına Dur De!"

Aralarında gazetecilerin, sendikacıların da olduğu ESP'ye yönelik baskın ve gözaltıları protesto etmek için İstanbul'da Emek, Barış Ve Demokrasi Güçleri Kadıköy Süreyya Operası'nda bir açıklama yaparak gözaltıların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Aralarında Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu çok sayıda kişinin katıldığı basın açıklamasında basın metnini HDK İstanbul Eş Sözcüsü Didem Yılmaz okudu.

"Basın özgürlüğü, örgütlenme hakkı, düşünce ve ifade özgürlüğü evrensel ve

anayasal haklardır. Siyasi partilerin, gazetecilerin, kadın örgütlerinin, ekoloji mücadelesini yürütenlerin ve gençlik örgütlerinin hedef alınması; iktidarın demokrasiye ve halk iradesine olan tahammüslüğünün açık bir göstergesidir" denilen açıklama hukuksuz baskılara derhal son verilmesi gerektiği söylendi.

Bu sürecin takipçisi olarak çağını ilan eden kurumlar, demokratik kamuoyunu bilgilendirmeyi ve mücadeleyi büyötmeyi sürdüreceklerini söyleyerek herkesi dayanışmaya çağırdı.

Küresel Kapitalist Krizde “Doktor Ne İstersen Ye Dedi” Dönemi -3

Umut Çakır

Dünyada bir domino taşı düşmüş, sıradakileri ardı ardına devirmeye başlamıştı. Londra'daki mali sermaye baronları, Sri Lanka düştüğünde bu domino teorisini dile getirmekle kalmadılar; ilk düşen taşın Türkiye olacağına dair bahse tutuştuklarını itiraf ettiler.

VII

Burjuva iktisat kitaplarında yazılı olmayan basit bir kural vardır. Sadun Aren'in ifadesi ile; “Borç veren oldukça, borç alan mutlaka bulunur.” Emperyalizmin Yeni Evresinin 21. yüzyıldaki görünümü, borç sermayesi üzerinden şekillenmişti. Elektrik santrali, yollar, limanlar gibi **büyük altyapı yatırımları ve iş birlikçi sermayeyi hızla tekelleşen konuma yükselten sanayi yatırımlarını** hedeflemişti. Yeni Evre ile birlikte bütün bağımlı ülkeler, emperyalist pazarların bir uzantısı durumuna geldiler; iç pazar bütünlüğü parçalanırken, ithalat-ihracat bu ülkelerin başlıca ekonomik faaliyeti haline geldi. Bu dönüşüm, sadece iş birlikçi tekelleri değil, tarım dahil tüm üretim alanlarını kapsamına aldı. Üretim borç sermayesi ile başlıyor, ekstra tekel kârı emperyalist mali sermayeye terk ediliyor ve giderek tüm üretim faaliyeti birikim bir yana, borçları çevirmek için aracı konumuna indirgeniyordu.

Bu sermaye döngüsünü tersine çeviren gelişme, iki kez buhran biçiminde kendini gösterdi. **İlki 2008 buhranıydı ve 2011'in büyük halk ayaklanmalarına yol vermişti. 2. buhran covid döneminde yaşandı ve bu kez Güney Asya ve Afrika devrimlerle sarsıldı.**

Temmuz 2022'de **Sri Lanka'da** devrim ayağı kalktığı anda, ekonomi tamamen kontrolden çıkmıştı. Oysa ge-

çen 10 yıllarda bu ülke, emek gücünün değerini düşürmede Bangladeş'i geride bırakmıştı. Covid dış kaynak akışını kesince, Sri Lanka halkı gördü ki, neye ihtiyacı varsa dövizle alınacak cinsten ithal maldı ve **tüm döviz rezervi kısa sürede tüketildi.** En büyük sıkıntı, benzin ve mazotaydı, devlet kendi memurlarının maaşını ödeyemeyecek durumdaydı. Ayaklanma bu kritik eşikte patladı, çünkü bir adım ötesi milyonlar için açlıktan ölümdü.

Benzer bir covid enkazı **Bangladeş'te** birikmişti. Tekstil gibi emek yoğun üretimi dünyanın en ucuz iş gücü ile kurtaran ülke, devasa borç yükünün faizini ödeyemez noktaya sürüklendi. **Dünyanın tüm AVM'leri geçici süreliğine kapatılınca Bangladeş'in ihtiyacını sırtlayan tekstilde kesinti yaşandı.** Oysa dolap beygiri duramazdı, azıcık nefes molası bile borcun faizini ödeyemez hale getirmeye yetiyordu. Bu açıdan Bangladeş, tam ekonomik ilhakı yaşayan bağımlı ülkelerin, emperyalist pazarlardaki en ufak dalgalanmaya karşı aşırı hassas hale geldiklerinin simgesi olduğu. İşsizlik bir anda katlandı ve sonuç topyekun ayaklanma oldu. Bir başka artış deprem de 2025 yılı içinde farklı şiddet ve kapsamda **Madagaskar ve Endonezya** gibi ekonomilerde üst üste bindi.

Devrimler listesine adını yazdıran ülkelerin ortak bir özelliği var: **Hepsi de tam ekonomik ilhak sürecinin en dibinde yaşıyorlar.** Dünyada bir do-

mino taşı düşmüş, sıradakileri ardı ardına devirmeye başlamıştı. Londra'daki mali sermaye baronları, Sri Lanka düştüğünde bu domino teorisini dile getirmekle kalmadılar; ilk düşen taşın Türkiye olacağına dair bahse tutuştuklarını itiraf ettiler.

Domino taşlarını deviren, önceki bölümlerde değindiğimiz **“tam ekonomik ilhak paradoksu”** olarak ifade edilen süreçtir. Özetle; sermayesi kıt, dolayısıyla emek gücünün ucuz olduğu ülkeler, tam ekonomik ilhak ile birlikte, üretim için gereken borç sermayesi ve borçla alınan makine ekipman ve ara malları ile ithalat ihracat rakamlarını şişirdikçe şişirdiler. Ancak üretim, çoğu emperyalist tekellerin ekstra kârlarıyla yüklü ithal girdilere dayandığı için, emek maliyetinin parasal değeri ile aynı oranda şişti. **Sadece emek maliyeti değil, tüm girdi maliyetleri olağanüstü arttı.** İş birlikçi tekeller sömürüyü gidebildiği son sınıra kadar zorlasalar bile, borçlandıkları maliyetlerin daha düşük olduğu başka bağımlı ülkeler bulamadılar; kaçamayan zombi şirketler bu kez gerçekten öldüler.

Tam ekonomik ilhak paradoksu, ithalata bağımlı üretimde yükselen emek ve diğer girdi maliyetleriyle olduğu kadar, bu üretimi başlatan ve dolaşıma sokan borç sermayenin tam ekonomik ilhak öncesi birikmiş sermayeyi eritmesi ve bir noktadan sonra borcun faizini karşılayamayan kârlılık noktasına düşmesi ile de yakından il-

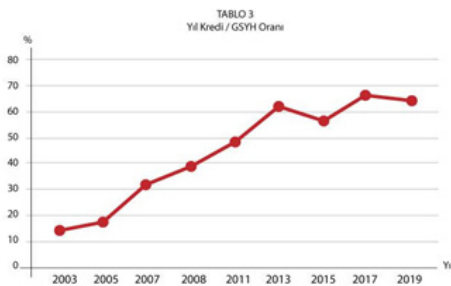
Neden inşaat? Çünkü bu alana akan her sermaye, arazi rantının yükselmesi yoluyla ekonominin toplam artı-değerinden payını alır. Rant başka üretim alanlarında yaratılan artı-değeri ele geçirme biçimlerinden biridir.

gilidir. Öyleyse burjuva iktisadın yazılı olmayan kanununa şu ek yapılmalıdır: Borç veren oldukça, alan da bulunur, faizini ödemek koşuluyla...

VIII

Türkiye tekeli kapitalizminin son çeyrek yüzyılına tam ekonomik ilhak koşulları damgasını vurmuştur. Bu süreç, aynı zamanda sanayi başta olmak üzere üretimin her kolunun borç olmadan iş kuramaz, ithal girdi ortadan üretim yapamaz hale gelmesi; sermaye birikiminin giderek artı-değer üretmeyen servet biçimine dönüşmesi ve gerçekleşen tüm dönüşümler sonucu emperyalist mali sermaye için artı-değer üretmez hale gelişinin hikayesini içerir. **Sonuç, sanayi yapısının çözümlü dağılması (yurt dışına kaçış) borç zincirinin dönebilmesi için kara para deposuna dönüşmesi, emek için aşırı çalışma ve aşırı pahalı yaşam** olmuştur.

Tablo-3, son çeyrek yüzyılda da krediye bağımlı hale gelişin gelişim seyridir. Eroin bağımlılığına benziyor; **her borç, daha fazlası için ihtiyaç**

yaratıyor: Kredi oranı büyüdükçe ekonominin büyüme rakamları küçülüyor. Bu bağımlılık, üretiminin her kolunu ithal girdi olmadan iş yapamaz hale getiriyor. Belli başlı alanlarda bağımlılık oranları şöyle: Enerji: %69, CNC makine tezgahları %80, gübre %95, otomo-

tiv makinaları %95, tekstil makinaları %95... Bu liste uzayıp gidiyor. **İmalatın toplamında ithal girdi %70'i geçiyor.**

Tam ekonomik ilhakin vardıği boyutları anlayabilmek için, **otomotiv üretim kolu** çarpıcı bir örnektir. Bir otomobil için 6 bin parça gerekiyor. Bunların bir kısmı içeride orta ölçekli işletmelerde üretebilir cinsten basit parçalar. Ama bakın bir otomotiv sanayi patronunu nasıl yakınıyor: "Bu parçaların önemli bir kısmını içeride üretiyoruz, ihraç ediyor ve ona şirket bir logo basıp geri gönderiyor". Emperyalist tekel, sinekten yağ çıkarıyor. Son montaj hattına sokulan otomobil için, iş birlikçi tekel %80 ithal parçaya bağımlı olmakla kalmıyor, ithal girdi malını da içeride yan sanayiye ürettiliyor ve üzerine bir logo basmak için satın alıp, kendi ülkesinde yüksek ücretli emeğin ürünü gibi fiyatlandırarak tedarikçiye satıyor. Böylece son montajdan değil, conta, silecek gibi üretimin en basit bölümlerinden bile ekstra tekel karı elde edebiliyor. Böylece, Tablo-2'de (bkz. bir önceki makale) gördüğümüz çatallaşma anlam kazanıyor.

Bu **bağımlılığın iki önemli sonucu var; ilki tekeli iş birlikçi sermayeye, diğeri ekonominin tümüne dair.** İkincisinden başlayalım. Tablo-3 giderek büyüyen, büyüdükçe yetmez hale gelen kredi bağımlılığının seyri... 2018'den sonra gelişimin ayrı yolda ilerlediği kuşkusuzdur. Geline aşamada en asgari tahminle, kredi bağımlılığının %75'e yükseldiğini varsayabiliriz. Türkiye bu kredi için dünya mali sermayesine ortalama %8 faiz öder. Eğer üretim yıllık %6 (%8'in %75'i) büyüme gösteremezse, bu faiz ödenemiyor demektir. Bu durumda üretim için borçlanmanın ötesinde, faiz geri ödemeleri için borçlanmak kaçınılmaz olur. Mali sermaye için bu tarz bir borç, borç parayı bir cebinden çıkarıp öbürüne koymak gibidir, imkansızdır. Son 10 yılda Türkiye ekonomisi gerekli büyümeyi

sağlayamadı. Bu yüzden **ekonomi kara paraya boğuldu.** Merkez Bankası'nın net hata noksan kalemi şiştikçe, **uyuşturucu çeteleri holdingleştirdi.** Ama bu sayede Türkiye, bir borç krizine düşmekten kurtulabildi.

İş birlikçilik konumları sarsılan tekeller için ortaya çıkan sonuç epeyce vahim: Geline noktada **elde ettikleri kârın neredeyse tamamı borç ödemesine ayrılıyor.** Son 25 yılda iş birlikçilerin konumunu sarsan, kendi birikimlerini genişletilmiş yeniden üretim sürecine döndürememeleridir. Çünkü nasıl, ne zaman, hangi ölçekte, hangi pazarlar için üretim yapılacağına karar verenler, emperyalist sermaye gruplarıdır. İthalata bağımlı üretimle dış pazarlar için çalışan iş birlikçiler, bu döngüde, ekstra tekel kârının tamamını emperyalist ortaklarına terk ettiler. Peki kendilerine kalan daha az kârla ne yaptılar? Onları servete çevirdiler, artı-değer üretmeyen biçime. Bu dönüşümün ana mekanizması ise altın-mücevherat ticareti. Ama daha çok inşaat faaliyetleriydi.

Neden inşaat? Çünkü bu alana akan her sermaye, arazi rantının yükselmesi yoluyla ekonominin toplam artı-değerinden payını alır. **Rant başka üretim alanlarında yaratılan artı-değeri ele geçirme biçimlerinden biridir.** Tekeller her biri gayrimenkul ortaklığı olan inşaat şirketlerine ihtiyaç duydukları parayı verir, karşılığında inşa edilen ofis ve dairelerin ipotek kağıtlarına sahip olur. Bu ipotekler, yükselen arazi fiyatları yoluyla artı-değer paylaşımına katılma senedir. Yine iş birlikçi tekeller, bu geniş gayrimenkul varlıklar (ipotekler) sayesinde emperyalist ekonomi için yeni krediler için teminata kavuşurlar.

Sırası gelmişken, konut, hastane, havalimanı, rezidanslar vb. üretim üzerinden **"beşli çete"**yi hedef tahtasına koymak moda oldu. Sanki tüm ranta onlar el koyuyor. Oysa onlar, tekeli sermaye için vazgeçilmez bir işlevi yerine getiriyorlar: Sermaye birikimini servete çevirmek ve bu serveti rant yoluyla çoğaltmak. Ama eskilerin

dediği gibi, haydan gelen huya gider. Sermaye birikimine, yani genişletilmiş yeniden üretime girmeyen bu servet, bir borcun yongasıdır ve yine ancak borç ödemeleri için güvence rolü oynayabilir.

Vestel'in düştüğü durum, bunun tipik örneğidir. Avrupa, beyaz eşya, elektronik eşya üretimini neredeyse Türkiye'ye havale etmişti. Otomotivde görülen manzara, burada daha ileri ölçüde işledi. Bu ürünler için girdi malları, yüksek patent lisans haklarıyla ithal edildi ve son montaj bandına sokuldu. Çin'den sonra bu alanda ikinci konuma gelen üretimin %80'i ihraç edildi. Ama kural değişmedi. Ne kadar ihracat, o kadar ithalat (Sabancı bu duruma çok çarpıcı bir ifade kazandırdı: "Yaptığımız ihracat %85, daha fazla döviz borcumuz var" diyordu). Vestel, **üretmek için sürekli daha fazla borçlanan, ihraç edebilmek için sürekli daha az karla yetinen, kazandıklarını gayrimenkulle servete çeviren bir "zombi" haline geldi.**

IX

Tam ekonomik ilhakin emek açısından sonuçları, cehennemi aratmayan bir sömürüye maruz kalmak oldu. Son yıllarda yapılan araştırmalar, **bazı sanayi kollarında sömürü (artı-değer) oranını %600 gibi olağanüstü bir seviyede tespit ettiler.** Ve buna paralel, özellikle 2015-2024 arasında büyük tekeller ve bankalar kâr rekorları kırdılar. Hatta bu yüksek rakamlara bakıp, ekonominin hiç de kriz içinde olmadığını iddia eden Marksistler türedi. Oysa madalyonun öteki yüzü epey karanlıktı. **Görülmemiş sömürü oranı ve rekor kâr seviyelerine rağmen, tekellerin neden bir anda borçlarını çeviremez duruma düştüklerini** bu karanlık taraf aydınlatıyordu.

Gerçekte tekелci sermaye borçlarını ödeyemez duruma daha 2018'de

girmişti (Tablo 3'te görebildiğimiz gibi, 2017-2019 arası kredi oranının 1,5 puan düşmesi bile, durumu değiştirmeye yetiyor). Ancak dinci faşist iktidar, o yıl hazineyi tekellerin yağmasın açtı ve onların borçlarını devralarak, bir süre daha zombi olarak yaşamalarını sağladı. Fakat **hazine yağmasının bedeli yüksek enflasyondur.** 2020-25 arası birikimli enflasyon %250'yi geçti. Öte yandan döviz kurunu bastırabilmek adına Merkez Bankası rezervleri boşaltıldı. Ve bu sayede, **aynı 3 yılda döviz sadece %100 artış gösterdi.** İşte bu durum, ithal malları iç pazarda piyasaya süren tekeller, muazzam kârlar elde etti. Özellikle kuru bakliyat, et, otomotiv, elektronik malzeme gibi depolanabilir mallar, durduk yerde enflasyon sayesinde pahalılaşırken, ithal edilirken harcanan döviz kuru, artışın çok gerisinde kaldı. **Aradaki makas (%250-%100) açıldıkça, ithalatçılar %150'yi bulan karlara kavuştular.** Ne var ki bu dolap, içerideki emek maliyetini yükselttiği ölçüde, toplam sanayi üretimindeki kârlılığı hızla eritti.

İçeride hem üretimin hem tüketimin ithal girdiye dayanması, **enflasyon-döviz kuru arasındaki uçurumu** tekellerin başında sallanan Demokles kılıcına çevirdi. Emek gücünün yeniden üretimi için gerekli ihtiyaç malları pahalandıkça, emek de pahalandı. Ama asıl büyük artış, üretimin emek dışındaki girdilerinde yaşandı. Asıl sorun da oradaydı. Sonuçta emeği bastırabilirsin, ama girdi maliyetini yönetemezsin.

Emeğin maliyeti arttığı halde, buna tezat emek daha yoğun bir geçim savaşı veriyor. Birkaç yıl önce, artık ortalama ücret haline gelen asgari ücret 200 doların altındayken, şimdi 650 dolar civarında dolaşıyor. Ancak emeğin tükettiği mallar, bundan çok daha hızlı artış gösterdi. Özellikle **barınma maliyeti açık ara dünya rekoruna sahip** bir artış oranında. Yani **"tam ekonomik ilhak paradoksu"**nun en

Eskiden 100 birim maliyetin 10 birimi emek gücü harcaması idiyse, şimdi 100 birimin 2'si emeğe gidiyor; ama bu durum da, sömürüyü eskisinin 5 katına çıkarmak bile kârı arttırmaya yetmiyor.

önemli ögesi kendini gösterdi. Nominal-SAGP uçuşunu kapandı. Şimdi içeride satılan pek çok mal, Londra'nın en büyük semtlerinden bile daha pahalı. Amasya'da bir daire, Miami-Malibu sahilineki bir malikânenin fiyatına denk. Sadece emek için değil, mali sermaye için de bir kabus senaryosu bu.

Mali sermaye tam ekonomik ilhak ilişkilerinde, birinci planda emeğin hangi ölçülerde (%600'e varsa dahi) sömürüldüğüne bakmaz. Onu ilgilediren, iki kâr biçiminin garantiye alınmasıdır: **Ekstra tekel kârı ve verilen borcun faizi.** İşte yüksek sömürüye rağmen Türk tekелci kapitalizminin üretmekte zorlandığı, yer yer değişik iş kollarında artık üretmediği kâr bunlardır.

Aşırı şişen üretim maliyetleri, sanayinin toplamında karları sıfır noktasına yaklaştırdı. Aşırı ucuz emeğin aşırı sömürüsü bile bu düşüşü önleyemedi. Çünkü emek dışı girdilerin maliyet artış hızı, sömürü oranını arttırma olanaklarından daha hızlıydı. Basitleştirirsek: Eskiden 100 birim maliyetin 10 birimi emek gücü harcaması idiyse, şimdi 100 birimin 2'si emeğe gidiyor; ama bu durum da, sömürüyü eskisinin 5 katına çıkarmak bile kârı arttırmaya yetmiyor. Aslında şu an iş birlikçi konumları nedeniyle tekellerin yaşadığı açmaz, bu basit ve kafa karıştırıcı hesapta gayet açık görünüyor. Sonuçta sömürü oranı azami sınırına çekilebilse dahi, Türk tekелci sermayesi ne borçlarını azaltabiliyor ne de bu borcun faizini ödeyebiliyor. Doğallığında hafif ve taşınabilir tezgahlara sahip tekstilciler Mısır'a göç ederken, mali sermaye otomotiv üretimini daha yavaş tempoda Doğu Avrupa'ya kaydırıyor. Beyaz eşyacılar borç yükü altında eziliyor ve topluca işçi çıkarıyorlar. Yani sanayi çözülüp dağılıyor.

Önce Sri Lanka, sonra Bangladeş ve diğerleri, tam ekonomik ilhak paradoksu bağımlı ülkeleri sıraya dizmiş durumda. Büyük ayaklanmalar bizi bekliyor.

Dünya Kadınları Rojava'nın Yanında

Dünya Kadın Konferansı Orta Doğu Kıta Koordinasyonu küresel kamuoyuna, demokratik güçlere ve bu dünyadaki her canlı vicdana seslenerek Rojavalı halkın yanında olmaya ve saldırılara karşı mücadeleye çağırdı.

Herkesin kanını donduran ve görmezden gelinemeyecek savaş suçlarına varan korkunç belgelerle karşı karşıya kalındığını söyleyen Orta Doğulu kadınlar; kadın savaşçıların ve sivillerin boğazlarının kesilmesi, gözlerinin oyulması, kadınların üst katlardan atılması, kadın savaşçıların örgülerinin kesilmesi gibi faşist sembolik eylemlerin, kadınların onurunu kırmak ve mücadelelerini küçültmek için yapılan çaresiz girişimler olarak değerlendirdiklerini söyledi. Bu saldırıları yapan HTŞ'li grupların, esasen IŞİD'in terörist ideolojisinin hiçbir farkı olmayan bir karanlık zihniyetin yansıması olduğunu söyleyen kadınlar, kuşatmanın kaldırılması için acil müdahale talep etti.

Orta Doğulu kadınlar dünyanın dört bir yanındaki tüm kadın örgütlerini, sendikaları ve kitlesel hareketleri protesto seslerini yükseltmeye davet etti.

Dünya Kadın Konferansı (WWC) Orta Doğu Kıta Koordinasyonu bir bildiri yayınlayarak, Rojava'ya yönelik saldırılara karşı birlikte mücadele çağrısı yaptı.

Saldırının 1. Ayında Venezuela ile Dayanışma

ABD'nin her tür uluslararası yasayı çiğneyerek düzenlediği operasyonla Nicolas Maduro ve eşi Cilia Flores'i kaçırmalarının üzerinden 1 ay geçti. İstanbul'da Venezuela halkı ile dayanışma için Mücadele Birliği, Kaldıraç, Odak, DKDER, DÖB ve EKA'dan devrimciler, 3 Şubat günü temsili bir heyetle İstanbul Venezuela Konsolosluğunu ziyaret ederek bir basın açıklaması yaptı.

Venezuela Konsolosu Lisett Margarita Hernandez Marquez'in karşıladığı devrimciler, Konsolos aracılığıyla Venezuela halkına dayanışma duygularını ifade ederken, Konsolos da şu anki durumlarını özetledi. Özellikle de genç devrimcileri, sosyalistleri görmekten duyduğu memnuniyeti ifade eden Konsolos Hernandez, gençler sayesinde geleceğin umut verici olduğunu dile

getirdi. Gençler de Fidel ve Chavez'in devrimci değerlerinden bahsederek, emperyalizmin saldırılarına karşı Venezuela halkının yanında olduklarını bir kez daha vurguladı.

Emekçi Kadınlar 31 yıldır tutsak devrimci Elif Yaş'ın durumuna dikkat çekerek, zindandaki bir kadın devrimci olarak şu an ABD zindanlarında tutsak bir devrimci kadın olan Cilia'ya kart atmak istediğini söyledi ve Konsolos Hernandez Maduro ve Cilia'ya mektup yollamak için bir kanal olduğunu belirtti.

Bir saate yaklaşan sohbetin ardından Konsolosluğun olduğu binanın önüne geçilerek önce toplu bir fotoğraf çektiler ve Konsolosun

da katılımıyla bir açıklama yapıldı. "Amerikan Emperyalizmi Yenilecek, Venezuela Halkı Kazanacak" pankartı açılan açıklamada Odak temsilcisi bir konuşma yaparak, "Biz, emperyalist saldırılara karşı halkların birliğini, yurttaşların, halkların, devrimcilerin anti emperyalist mücadelesini savunanlar olarak emperyalizme, siyonizme karşı, ABD saldırganlığına karşı, Batı saldırganlığına karşı her zaman yan yana olacağımızı, Venezuela halkı ve direnen tüm anti emperyalist halklarla dayanışacağımızı tekrar belirtmek istiyoruz. Direnen Halklar Kazanacak! Venezuela Halkı Kazanacak" dedi.

Açıklama "El Pueblo, Unido Jams Sera Vencido" sloganları ile sonlandırıldı.

Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!

